

ΜΗΤΡΥΙΑ

Διήγημα

Συνέχεια· ἴδε σελίδα 134.

Ὁ πατήρ του μὴ θελήσας, ἵνα μὴ διακόψῃ τὰ μαθήματά του, νὰ διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ταξιδεύων ἐν Εὐρώπῃ, πολλῆς δυστυχίας τῷ ἐγένετο πρόξενος. Ποσάκις κατὰ τὸ διάστημα

τὸς του, δὲν ἦτο ἡ μητρυιά του· ἦτο ἀπλούστατα τὸ ἀντικείμενον τῶν νεανικῶν του πόθων, ἡ κόρη τῶν πρώτων του ὀνείρων! .

Ὁκτῶήμερος τότε διαμονὴ ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΝΑΤΑΛΙΑ

τοῦτο εἶδε τὴν Ἑρμινίαν μὲ τὴν θελκτικὴν ἀτημελησίαν τοῦ κοιτῶνος· ποσάκις ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν τῶν χειλέων της, τὴν χνοώδη θαπείαν τῆς παρειᾶς της· ποσάκις ἠντλησεν ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ πνεύματός της καὶ τῆς καρδίας της εἰς τὰς μακρὰς αὐτῶν συνομιλίας, ὅτε ἔμενον μόνοι καὶ τὸν ἠτένιζε μὲ τοὺς ἀπαραμίλλους ἐκείνους ὀφθαλμούς. Καὶ δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὸν ἡ σύζυγος τοῦ πα-

Κηφισσιᾶς, ὁποίας γλυκυπύκρους τῷ ἀφῆκεν ἀναμνήσεις! Τὸ θέληγτρον τῆς ἐξοχῆς καὶ ἡ ἀνοιξίς, ὅτε οἱ χυμοὶ κυκλοφοροῦσι ζωηρότερον, ἐξῆπτον μέχρι φρενίτιδος τὸ αἶσθημά του. Ὁ πατήρ του, τὸν ὅποιον κατεπεΐγουσαι ὑποθέσεις ἐκάλουν εἰς Ἀθήνας, τοὺς ἄφινε μόνους συχνά. Ποσάκις ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ πλατάνου ἐκείνου, ἐντὸς τῆς σκιάδος τοῦ κήπου, παρὰ τὸν κελαρύζοντα βύακκα, ὑπὸ τὸν